

Konwencja w Sprawie Przeciwdziałania Bezprawnym Czynom Przeciwko Bezpieczeństwu Żeglugi Morskiej

sporządzona w Rzymie dnia 10 marca 1988 r.

Dz. U. z dnia 8 grudnia 1994 r.

Państwa-strony niniejszej konwencji,

biorąc pod uwagę cele i zasady Karty Narodów Zjednoczonych dotyczące utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz rozwoju przyjaznych stosunków i współpracy między państwami,

uznając w szczególności, że każdy ma prawo do życia, wolności i bezpieczeństwa osobistego, zgodnie z Powszechną Deklaracją Praw Człowieka oraz Międzynarodowym Paktem Praw Obywatelskich i Politycznych,

będąc głęboko zaniepokojone ogólnoswiatową eskalacją wszelkiego rodzaju aktów terroryzmu, które narażają na niebezpieczeństwo lub powodują śmierć niewinnych istot ludzkich, jak też zagrażają podstawowym wolnościom i poważnie naruszają godność ludzką,

uważając, że bezprawne czyny przeciwko bezpieczeństwu żeglugi morskiej zagrażają bezpieczeństwu osób i mienia, w sposób poważny naruszają działania służb morskich, jak też naruszają zaufanie narodów świata do bezpieczeństwa żeglugi morskiej,

uważając, że występowanie tego typu czynów jest przedmiotem głębokiego zaniepokojenia całej społeczności międzynarodowej,

będąc przekonane o pilnej potrzebie rozwoju międzynarodowej współpracy między państwami w zakresie opracowania i podjęcia efektywnych i praktycznych działań na rzecz zapobiegania wszelkim bezprawnym czynom przeciwko bezpieczeństwu żeglugi morskiej oraz ścigania i karania sprawców tych czynów,

nawiązując do rezolucji 40/61 Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych z dnia 9 grudnia 1985 r., w której, między innymi, "zaleca się wszystkim państwom, zarówno jednostronnie, jak i we współpracy z innymi państwami, a także z właściwymi organami Narodów Zjednoczonych, podejmować działania mające na celu przyczynianie się do stopniowej eliminacji przyczyn leżących u podstaw międzynarodowego terroryzmu oraz zwracać szczególną uwagę na wszelkie sytuacje, takie jak kolonializm, rasizm, sytuacje pociągające za sobą masowe i ciężkie pogwałcenia praw człowieka i podstawowych wolności, jak również sytuacje związane z obcą okupacją, które mogą spowodować powstanie międzynarodowego terroryzmu i zagrażać międzynarodowemu pokojowi i bezpieczeństwu",

nawiązując ponadto do faktu, że rezolucja 40/61 "zdecydowanie potępia jako przestępcze wszystkie akty, metody i działania terrorystyczne, bez względu na miejsce popełnienia i osobę sprawcy, w tym zwłaszcza działania zagrażające przyjaznym stosunkom między państwami i ich bezpieczeństwu",

nawiązując również do tego, że w rezolucji 40/61 polecono Międzynarodowej Organizacji Morskiej "zbadać problemu terroryzmu na statkach lub przeciwko statkom w celu opracowania zaleceń dotyczących właściwych środków",

biorąc pod uwagę rezolucję A.584(14) z dnia 20 listopada 1985 r. Zgromadzenia Ogólnego Międzynarodowej Organizacji Morskiej, wzywającą do opracowania sposobów przeciwdziałania bezprawnym czynom, które zagrażają bezpieczeństwu statków oraz ich pasażerów i załóg, uwzględniając fakt, że działania załogi statku, które podlegają normalnej dyscyplinie na statku, są poza zakresem regulacji niniejszej konwencji, potwierdzając celowość informowania o przepisach i normach dotyczących przeciwdziałania i kontroli bezprawnych czynów przeciwko bezpieczeństwu statków i znajdujących się na nich osób, w celu ich aktualizacji według potrzeb, i w związku z tym odnotowując z zadowoleniem zalecane przez Komitet Bezpieczeństwa Morskiego Międzynarodowej Organizacji Morskiej środki mające na celu przeciwdziałanie bezprawnym czynom przeciwko pasażerom i załogom znajdującym się na statkach, potwierdzając następnie, że sprawy nie uregulowane niniejszą konwencją podlegają normom i zasadom powszechnego prawa międzynarodowego, uznając konieczność ścisłego przestrzegania przez wszystkie państwa norm i zasad powszechnego prawa międzynarodowego w zwalczaniu bezprawnych czynów zagrażających bezpieczeństwu żeglugi morskiej, uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

W rozumieniu niniejszej konwencji "statek" oznacza urządzenie pływające jakiegokolwiek rodzaju, nie związane na stałe z dnem morskim, łącznie z urządzeniami dynamicznie podtrzymywanymi (niewypornościowymi), urządzeniami zdolnymi do zanurzania się lub wszelkimi innymi urządzeniami pływającymi.

Artykuł 2

1. Konwencja niniejsza nie ma zastosowania do:

(a) okrętu wojennego lub

(b) statku należącego do państwa lub przez nie eksploatowanego, jeśli jest on wykorzystywany jako wojskowa jednostka pomocnicza lub służy władzom celnym bądź policji, lub

(c) statku wycofanego z żeglugi, lub statku nie będącego w eksploatacji (na uwięzi).

2. Żaden przepis niniejszej konwencji nie narusza immunitetu okrętów wojennych i innych statków państwowych eksploatowanych w celach niehandlowych.

Artykuł 3

1. Osoba popełnia przestępstwo, jeżeli bezprawnie i umyślnie:

(a) zajmuje statek lub przejmuje nad nim kontrolę przy użyciu siły lub groźby jej użycia lub za pomocą wszelkiej innej formy zastraszenia, lub

(b) dokonuje aktu przemocy przeciwko osobie znajdującej się na statku, jeżeli działanie to może zagrażać bezpiecznej żegludze tego statku, lub

(c) niszczy statek albo powoduje uszkodzenie statku lub jego ładunku, jeżeli działanie to może zagrażać bezpiecznej żegludze tego statku, lub

(d) umieszcza, lub powoduje umieszczenie na statku, za pomocą jakichkolwiek środków, urządzenia lub substancji, która może zniszczyć ten statek lub spowodować jego uszkodzenie lub znajdującego się na nim ładunku, powodując przez to zagrożenie lub możliwość zagrożenia dla bezpiecznej żeglugi tego statku, lub

(e) niszczy albo w sposób poważny uszkadza morskie urządzenia nawigacyjne, albo w poważny sposób przeszkadza w ich obsłudze, jeżeli działanie takie może zagrażać bezpiecznej żegludze statku, lub

(f) przekazuje informacje, o których wie, że są fałszywe, powodując w ten sposób zagrożenie dla bezpiecznej żeglugi statku, lub

(g) rani albo zabija inną osobę w związku z popełnieniem lub próbą popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa wymienionego w punktach od (a) do (f).

2. Osoba popełnia również przestępstwo, jeżeli:

(a) usiłuje popełnić jakiegokolwiek przestępstwo wymienione w ustępie 1 lub

(b) namawia inną osobę do popełnienia przestępstw wymienionych w ustępie 1, lub w jakikolwiek sposób współdziała z osobą popełniającą takie przestępstwa, lub

(c) grozi, stawiając warunki lub nie stawiając warunków, jakie są przewidziane w prawie wewnętrznym, w celu zmuszenia osoby fizycznej lub prawnej do dokonania lub powstrzymania się od dokonania określonego czynu, że popełni jakiegokolwiek przestępstwo wyszczególnione w ustępie 1 punkty (b), (c) i (e), jeżeli groźba taka naraża bezpieczną żeglugę danego statku.

Artykuł 4

1. Niniejsza konwencja ma zastosowanie, jeżeli statek przepływa lub zgodnie z planem ma wpłynąć na, przepłynąć przez lub wypłynąć z wód znajdujących się poza zewnętrzną granicą morza terytorialnego jednego państwa lub poza bocznymi granicami jego morza terytorialnego graniczącego z przyległymi państwami.

2. W przypadkach, w których konwencja nie ma zastosowania na podstawie ustępu 1, stosowana jest mimo wszystko, jeżeli sprawca lub domniemany sprawca przestępstwa przebywa na terytorium państwa-strony innego niż państwo, do którego odnosi się ustęp 1.

Artykuł 5

Każde państwo-strona ustali właściwe sankcje karne za przestępstwa wymienione w artykule 3, uznając poważny charakter tych przestępstw.

Artykuł 6

1. Każde państwo-strona podejmie takie środki, jakie mogą okazać się konieczne do ustanowienia swej jurysdykcji w sprawach o przestępstwa wymienione w artykule 3, jeżeli przestępstwa te są popełnione:

(a) przeciwko statkowi lub na statku podnoszącym banderę tego państwa w czasie popełnienia przestępstwa, lub

(b) na terytorium tego państwa, włącznie z jego morzem terytorialnym, lub

(c) przez obywatela tego państwa.

2. Państwo-strona może również ustanowić swą jurysdykcję w sprawach o każde z tych przestępstw, jeżeli:

(a) jest ono popełnione przez bezpaństwowca zamieszkałego na stałe w tym państwie lub

(b) w wyniku przestępstwa obywatel tego państwa jest zatrzymany, zastraszony, zraniony lub zabity, lub

(c) jest ono popełnione w celu zmuszenia tego państwa do dokonania lub powstrzymania się od dokonania jakiegokolwiek działania.

3. Każde państwo-strona, które ustanowiło jurysdykcję określoną w ustępie 2, zawiadamia o tym Sekretarza Generalnego Międzynarodowej Organizacji Morskiej (zwanego dalej "Sekretarzem Generalnym"). Jeżeli państwo to następnie odwołuje swoją jurysdykcję, zawiadamia o tym Sekretarza Generalnego.

4. Każde państwo-strona podejmie niezbędne środki dla ustanowienia swej jurysdykcji w sprawach o przestępstwa wymienione w artykule 3 w przypadkach, gdy domniemany sprawca znajduje się na jego terytorium, a państwo to nie wydaje go żadnemu z tych państw, które ustanowiły swą jurysdykcję zgodnie z ustępem 1 i 2 niniejszego artykułu.

5. Niniejsza konwencja nie wyłącza jurysdykcji karnej wykonywanej zgodnie z przepisami prawa wewnętrznego.

Artykuł 7

1. Po rozpatrzeniu zaistniałych okoliczności każde państwo-strona, na którego terytorium znajduje się sprawca lub domniemany sprawca przestępstwa, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym zatrzyma go lub podejmie inne środki zapewniające jego obecność przez okres konieczny do przeprowadzenia postępowania karnego lub ekstradycyjnego.

2. Państwo to niezwłocznie przystąpi - zgodnie ze swoim ustawodawstwem - do przeprowadzenia wstępnego dochodzenia dla ustalenia faktów.

3. Każdej osobie, w stosunku do której podjęte zostały środki przewidziane w ustępie 1, przysługuje prawo do:

(a) bezzwłocznego kontaktu z najbliższym właściwym przedstawicielem państwa, którego jest obywatelem lub który jest w inny sposób uprawniony do nawiązywania takiego kontaktu, a jeżeli osoba taka jest bezpaństwowcem, ma ona prawo do kontaktu z przedstawicielem tego państwa, na którego terytorium ma stałe miejsce zamieszkania,

(b) odwiedzin przez przedstawiciela tego państwa.

4. Uprawnienia wymienione w ustępie 3 będą wykonywane zgodnie z normami prawa i przepisami prawnymi państwa, na którego terytorium przebywa sprawca lub domniemany sprawca przestępstwa, pod warunkiem że wymienione normy i przepisy w pełni zapewniają realizację celów, dla których zostały przyznane uprawnienia wymienione w ustępie 3.

5. W przypadku gdy państwo-strona zatrzymało osobę na podstawie niniejszego artykułu, niezwłocznie zawiadamia o fakcie zatrzymania oraz o okolicznościach uzasadniających zatrzymanie wszystkie państwa, które ustanowiły swą jurysdykcję zgodnie z artykułem 6 ustęp 1, a jeżeli uzna to za celowe -

również inne zainteresowane państwa. Państwo, które zgodnie z ustępem 2 niniejszego artykułu prowadzi wstępne dochodzenie, niezwłocznie zawiadamia wyżej określone państwo o jego wynikach i oświadcza, czy zamierza wykonywać swą jurysdykcję.

Artykuł 8

1. Kapitan statku należącego do państwa-strony ("państwa bandery") może władzom innego państwa-strony ("państwa przyjmującego") wydać każdą osobę, w stosunku do której ma on uzasadnione podstawy do przeświadczenia, że osoba ta popełniła jedno z przestępstw wymienionych w artykule 3.
2. Państwo bandery zapewni, aby kapitan statku, na którego pokładzie znajduje się osoba, którą kapitan ma zamiar wydać zgodnie z ustępem 1, został zobowiązany - gdy jest to możliwe do wykonania i w miarę możliwości przed wejściem na morze terytorialne państwa przyjmującego - do poinformowania władz państwa przyjmującego o zamiarze wydania takiej osoby i o powodach tego wydania.
3. Państwo przyjmujące zaakceptuje to wydanie, z wyjątkiem sytuacji, gdy istnieją podstawy do uznania, że konwencja nie ma zastosowania do czynów powodujących wydanie, i postępuje wówczas zgodnie z postanowieniami artykułu 7. Każda odmowa zaakceptowania wydania powinna być umotywowana.
4. Państwo bandery zapewni dostarczenie przez kapitana statku władzom państwa przyjmującego posiadanych przez niego dowodów odnoszących się do domniemanego przestępstwa.
5. Państwo przyjmujące, które zgodnie z ustępem 3 zaakceptowało wydanie osoby, może z kolei zwrócić się z wnioskiem do państwa bandery o zaakceptowanie wydania tej osoby. Państwo bandery rozważy taki wniosek i jeżeli rozpatrzy go pozytywnie, postępuje zgodnie z artykułem 7. Jeżeli państwo bandery oddali wniosek, to dostarczy państwu przyjmującemu oświadczenie dotyczące powodów odmowy.

Artykuł 9

Żadne z postanowień niniejszej konwencji nie narusza w jakikolwiek sposób norm prawa międzynarodowego odnoszących się do kompetencji państw do prowadzenia postępowania przygotowawczego lub wykonywania jurysdykcji na statkach nie podnoszących bandery tych państw.

Artykuł 10

1. Państwo-strona, na którego terytorium przebywa sprawca lub domniemany sprawca przestępstwa, jeżeli go nie wydaje, to - w przypadkach, w których ma zastosowanie artykuł 6 - zobowiązane jest, bez żadnego wyjątku oraz bez względu na to, czy przestępstwo zostało popełnione na jego terytorium, przedłożyć niezwłocznie sprawę swym właściwym władzom w celu przeprowadzenia postępowania karnego zgodnie z prawem tego państwa. Powyższe władze powinny podjąć decyzję w taki sam sposób, w jaki podejmowane są decyzje w przypadkach wszelkich innych przestępstw uznanych w prawie tego państwa za przestępstwa o poważnym charakterze.
2. Każdej osobie, w stosunku do której prowadzone jest postępowanie w związku z przestępstwem wymienionym w artykule 3, powinno być zagwarantowane sprawiedliwe traktowanie na wszystkich

etapach postępowania, łącznie z korzystaniem ze wszystkich praw i gwarancji przewidzianych dla tego rodzaju postępowań przez prawo państwa, na którego terytorium przebywa ta osoba.

Artykuł 11

1. Przestępstwa wymienione w artykule 3 uznane będą za podlegające włączeniu, jako przestępstwa uzasadniające ekstradycję, do każdej umowy o ekstradycję istniejącej między państwami-stronami. Państwa-strony zobowiązują się włączyć takie przestępstwa, jako przestępstwa uzasadniające ekstradycję, do każdej umowy ekstradycyjnej, jaka będzie między nimi zawarta.

2. Jeżeli państwo-strona, które uzależnia ekstradycję od istnienia umowy, otrzyma wniosek o ekstradycję od innego państwa-strony, z którym nie ma umowy ekstradycyjnej, państwo otrzymujące taki wniosek może na podstawie własnej decyzji uznać niniejszą konwencję za podstawę prawną ekstradycji w związku z przestępstwami wymienionymi w artykule 3. Ekstradycja będzie zgodna z innymi warunkami przewidzianymi przez prawo państwa wezwanego.

3. Państwa-strony, które nie uzależniają ekstradycji od istnienia umowy, uznają między sobą przestępstwa wymienione w artykule 3 za przestępstwa uzasadniające ekstradycję między tymi państwami, z uwzględnieniem warunków przewidzianych przez prawo państwa wezwanego.

4. W razie potrzeby przestępstwa wymienione w artykule 3 będą traktowane dla celów ekstradycyjnych między państwami-stronami, jak gdyby były popełnione nie tylko w miejscu ich faktycznego popełnienia, ale również w jakimkolwiek miejscu objętym jurysdykcją państwa-strony domagającego się ekstradycji.

5. Państwo-strona, które otrzymało więcej niż jeden wniosek o ekstradycję od państw, które ustanowiły jurysdykcję, zgodnie z artykułem 6, a które nie zdecydowało się na wszczęcie postępowania karnego, przy wyborze państwa, do którego ma być wykonana ekstradycja sprawcy lub domniemanego sprawcy przestępstwa, zwraca należytą uwagę na interesy i zakres odpowiedzialności państwa-strony, pod którego banderą płynął statek w czasie popełnienia przestępstwa.

6. Rozważając zgodnie z niniejszą konwencją wniosek o ekstradycję domniemanego sprawcy przestępstwa, państwo, które otrzymało taki wniosek, zwróci odpowiednią uwagę na to, czy jego prawa przewidziane w artykule 7 ustęp 3 mogą być realizowane w państwie wnoszącym o ekstradycję.

7. Odnosnie do przestępstw określonych w niniejszej konwencji postanowienia wszelkich umów ekstradycyjnych i porozumień stosowanych między państwami-stronami ulegają zmianom między tymi państwami w takim zakresie, w jakim są one niezgodne z niniejszą konwencją.

Artykuł 12

1. Państwa-strony będą udzielać sobie jak najdalej idącej pomocy w postępowaniu karnym, wszczętym w związku z przestępstwami wymienionymi w artykule 3, włączając w to pomoc w uzyskaniu znajdujących się w ich dyspozycji dowodów niezbędnych do przeprowadzenia postępowań.

2. Państwa-strony wywiązują się ze swych zobowiązań przewidzianych w ustępie 1 w sposób zgodny z wszelkimi umowami dotyczącymi pomocy wzajemnej, które mogą istnieć między nimi. W razie braku takich umów, państwa-strony udzielają sobie wzajemnej pomocy zgodnie z ich prawem wewnętrznym.

Artykuł 13

1. Państwa-strony współpracują w zapobieganiu popełnienia przestępstw wymienionych w artykule 3, w szczególności przez:

(a) przedsięwzięcie wszelkich praktycznie możliwych środków mających na celu zapobieżenie na swych terytoriach przygotowaniom do popełnienia tych przestępstw w obrębie lub poza granicami tych państw, (b) wymianę informacji zgodnie z ich prawem wewnętrznym oraz koordynację przedsięwziętych środków administracyjnych i innych uznanych za właściwe dla zapobieżenia popełnieniu przestępstw wymienionych w artykule 3.

2. Jeżeli na skutek popełnienia przestępstwa wymienionego w artykule 3 została opóźniona lub przerwana podróż statku, to każde państwo-strona, na którego terytorium przebywa statek lub jego pasażerowie albo załoga, zobowiązane jest do podjęcia wszelkich możliwych starań mających na celu uniknięcie zbędnego przetrzymania lub opóźnienia statku, jego pasażerów, załogi lub ładunku.

Artykuł 14

Każde państwo-strona mające podstawę przypuszczać, że będzie popełnione przestępstwo wymienione w artykule 3, niezwłocznie udzieli zgodnie ze swym prawem wewnętrznym każdej istotnej informacji znajdującej się w jego posiadaniu tym państwowom, które byłyby właściwe do ustanowienia swej jurysdykcji zgodnie z artykułem 6.

Artykuł 15

1. Każde państwo-strona zgodnie ze swym prawem wewnętrznym przekaze Sekretarzowi Generalnemu, tak szybko, jak to jest możliwe, każdą istotną informację znajdującą się w jego posiadaniu, dotyczącą:

(a) okoliczności przestępstwa,
(b) czynności podjętych zgodnie z artykułem 13 ustęp 2,
(c) środków podjętych względem sprawcy lub domniemanego sprawcy przestępstwa, a w szczególności wyników każdego postępowania ekstradycyjnego lub innych postępowań prawnych.

2. Państwo-strona, w którym w odniesieniu do domniemanego sprawcy przestępstwa zostało podjęte postępowanie karne, zawiadamia zgodnie ze swym prawem wewnętrznym Sekretarza Generalnego o ostatecznym wyniku tego postępowania.

3. Informacja przekazana zgodnie z ustępami 1 i 2 będzie podana przez Sekretarza Generalnego do wiadomości wszystkim państwom-stronom, członkom Międzynarodowej Organizacji Morskiej (zwanej dalej "Organizacją"), innym zainteresowanym państwom oraz właściwym międzynarodowym organizacjom międzyrządowym.

Artykuł 16

1. Każdy spór między dwoma lub więcej państwami-stronami dotyczący interpretacji lub stosowania niniejszej konwencji, który nie może być w możliwie krótkim czasie rozstrzygnięty w drodze negocjacji,

będzie na wniosek jednej ze stron przedłożony do arbitrażu. Jeżeli w ciągu sześciu miesięcy od daty wniosku o arbitraż strony nie dojdą do porozumienia w sprawie organizacji arbitrażu, to każda ze stron może skierować spór do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości zgodnie ze statutem Trybunału.

2. Każde państwo może w czasie podpisywania lub ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia niniejszej konwencji lub przystąpienia do niej oświadczyć, że nie uważa się za związane niektórymi lub wszystkimi postanowieniami ustępu 1. Inne państwa-strony nie będą związane tymi postanowieniami w stosunku do każdego państwa-strony, które dokonało takiego zastrzeżenia.

3. Każde państwo, które złożyło zastrzeżenie zgodnie z ustępem 2, może w każdym czasie wycofać takie zastrzeżenie w drodze notyfikacji Sekretarzowi Generalnemu.

Artykuł 17

1. Niniejsza konwencja będzie otwarta do podpisu w Rzymie w dniu 10 marca 1988 r. dla państw biorących udział w Międzynarodowej Konferencji w sprawie Przeciwdziałania Bezprawnym Czynom Przeciwko Bezpieczeństwu Żeglugi Morskiej oraz w siedzibie Organizacji od dnia 14 marca 1988 r. do dnia 9 marca 1989 r. dla wszystkich innych państw. Następnie pozostanie ona otwarta do przystąpienia.

2. Państwa mogą wyrazić swoją zgodę na związanie się niniejszą konwencją przez:

(a) podpisanie bez zastrzeżenia ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia lub

(b) podpisanie z zastrzeżeniem ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia, po którym nastąpi ratyfikacja, przyjęcie lub zatwierdzenie, lub

(c) przystąpienie.

3. Ratyfikacja, przyjęcie, zatwierdzenie lub przystąpienie następuje przez złożenie odpowiedniego dokumentu Sekretarzowi Generalnemu.

Artykuł 18

1. Niniejsza konwencja wejdzie w życie po upływie dziewięćdziesięciu dni od dnia, w którym piętnaście państw podpisało ją bez zastrzeżeń co do ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia albo złożyło dokumenty o ratyfikacji, przyjęciu, zatwierdzeniu lub przystąpieniu do niej.

2. W stosunku do państwa, które złożyło dokument ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia niniejszej konwencji lub przystąpienia do niej, po spełnieniu warunków do jej wejścia w życie, ratyfikacja, przyjęcie, zatwierdzenie lub przystąpienie nabierze mocy w dziewięćdziesiąt dni po złożeniu tych dokumentów.

Artykuł 19

1. Niniejsza konwencja może być wypowiedziana przez każde państwo-stronę w dowolnym czasie po upływie jednego roku od dnia wejścia w życie niniejszej konwencji w stosunku do tego państwa.

2. Wypowiedzenia dokonuje się przez złożenie Sekretarzowi Generalnemu dokumentu wypowiedzenia.

3. Wypowiedzenie nabierze mocy po upływie jednego roku od otrzymania przez Sekretarza Generalnego dokumentu wypowiedzenia albo po upływie dłuższego okresu określonego w dokumencie wypowiedzenia.

Artykuł 20

1. W celu dokonania rewizji lub wniesienia poprawek do niniejszej konwencji Organizacja może zwołać konferencję.
2. Sekretarz Generalny zwoła konferencję państw-stron niniejszej konwencji w celu dokonania rewizji lub wprowadzenia poprawek do konwencji, na wniosek jednej trzeciej państw-stron lub dziesięciu państw-stron, w zależności od tego, która z liczb jest większa.
3. Każdy dokument ratyfikacyjny, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, złożony po dniu wejścia w życie poprawki do niniejszej konwencji, będzie uznawany za dokument odnoszący się do konwencji z wprowadzoną poprawką.

Artykuł 21

1. Niniejsza konwencja będzie złożona do depozytu Sekretarzowi Generalnemu.
2. Sekretarz Generalny:
  - a) zawiadamia wszystkie państwa, które podpisały lub przystąpiły do niniejszej konwencji, oraz wszystkich członków Organizacji o:
    - (i) każdym nowym podpisaniu lub złożeniu dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, z podaniem ich daty,
    - (ii) dniu wejścia w życie niniejszej konwencji,
    - (iii) złożeniu każdego dokumentu wypowiedzenia niniejszej konwencji, z podaniem daty jego przyjęcia i daty, od której wypowiedzenie nabiera mocy,
    - (iv) przyjęciu każdego oświadczenia lub notyfikacji, dokonanych zgodnie z niniejszą konwencją,
  - b) przekazuje uwierzytelnione kopie niniejszej konwencji wszystkim państwom, które ją podpisały lub do niej przystąpiły.
3. Z chwilą wejścia w życie niniejszej konwencji depozytariusz przekaze jej uwierzytelnioną kopię Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych w celu rejestracji i ogłoszenia zgodnie z artykułem 102 Karty Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 22

Niniejszą konwencję sporządzono w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach: arabskim, chińskim, angielskim, francuskim, rosyjskim i hiszpańskim, przy czym każdy tekst jest jednakowo autentyczny. Na dowód czego niżej wymienieni, należycie w tym celu upoważnieni przez ich odnośne rządy, podpisali niniejszą konwencję.

Sporządzono w Rzymie dnia dziesiątego marca tysiąc dziewięćset osiemdziesiątego ósmego roku.